

László Noémi

PETŐFI: „SZERE”

Halad tán a szekér,
értelme jó, ha van,
leírják az időt,
és átírják sokan.

Befordul, ami kint,
kifordul, ami bent,
nem értik odafönt,
mi gyúlt ki idelent.

Reszket a kóbor eb:
rácsuktak száz kaput,
felröppen száz madár,
a százból egy kijut.

Zöldell imitt-amott
ugyan pár tündérvölgyvilág,
a lángsugarú nyár
ütőérébe vág!

Csattognak vasfogak,
dobognak szívpaták,
rongyzászlót ráz a szél:
karomköztársaság.

Ajánlás:

A rend falán csalóka rés,
szabadság, szere, szárnytörés,
felszínen úszó, tarka lom,
földbeharapott fájdalom.